

Arrest

nr. 290 708 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 april 2023.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) haar verzoek niet-ontvankelijk omdat zij een internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland, heeft gekregen en zij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt.

Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad van 11 augustus 2022 met nummer 275 949. De Raad oordeelde in voormeld arrest dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegt, zo luidt het arrest, waarbij wordt opgemerkt dat aangezien verzoekster internationale bescherming geniet in Griekenland, er in België geen behoefte is aan internationale bescherming.

Op 29 augustus 2022 dient verzoekster huidig volgend verzoek in. In het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming herhaalt verzoekster de motieven die zij reeds bij haar eerste beschermingsverzoek heeft uiteengezet en benadrukt dat haar problemen in Somalië nog steeds actueel zijn, evenals de problemen in Griekenland. Tevens haalt verzoekster aan dat zij psychische problemen heeft en zelfmoord probeerde te plegen. Zij legt in het kader van huidig verzoek de volgende documenten neer: een Jemenitische arbeidskaart en een overlijdensakte van haar echtgenoot, vijf geboorteaktes van haar kinderen en de identiteitskaarten van haar schoonmoeder en schoonvader.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en dat in casu wordt vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekster niet langer over de beschermingsstatus geniet in Griekenland.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoekster zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoekster in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen.

5. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift in de eerste plaats naar de problemen in haar herkomstland Somalië en stelt dat haar moeilijkheden nog steeds actueel zijn. In dat verband dient opgemerkt te worden dat het huidig verzoek om internationale bescherming van verzoekster beoordeeld wordt ten aanzien van Griekenland en niet ten aanzien van Somalië aangezien verzoekster in Griekenland reeds over een beschermingsstatus beschikt.

Waar thans in het verzoekschrift -dat (groten)deels een herneming blijkt van het verzoekschrift in het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek ingediend (waarbij zij bijstand van dezelfde raadsman genoot)-, wordt opgemerkt dat "Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoekster zich bevindt, met name gezien haar uitzichtloze situatie op socio-economisch vlak waardoor verzoekster de facto

uitgesloten is van de reguliere Griekse arbeidsmarkt in het licht van de huidige economische crisis die het land teistert; en de onmogelijkheid vanwege de Griekse autoriteiten om aan de bestaande problemen te verhelpen”, kan worden verwezen naar hetgeen hierover eerder werd opgemerkt bij ’s Raads arrest van 11 augustus 2022 met nummer 275 949 in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming:

“Uit haar verklaringen kan evenwel niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Verzoekster brengt ook geen informatie bij waaruit zulks zou kunnen blijken.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen situatie aantoont van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91). Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.”

Het thans louter herhalen van diezelfde argumentatie is geenszins van aard afbreuk te doen aan voormelde beoordeling van de Raad.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals haar psychologische problemen aanhaalt, verwijst de Raad in dat verband naar de bestreden beslissing waarin op goede gronden werd geoordeeld dat: “Wat betreft de psychologische problemen die u aanhaalt wordt het volgende opgemerkt. Om te beginnen legt u in dit kader, zoals hierboven reeds vermeld, geen enkel document neer om uw verklaringen te staven. U maakt dan ook niet aannemelijk dat deze problemen de toegang tot bescherming, of de uitoefening van uw rechten, in Griekenland zouden belemmeren.” De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster ook bij huidig verzoekschrift dienaangaande geen enig medisch attest bijbrengt. Met deze blote bewering kan dan ook geenszins rekening worden gehouden.

Verzoeksters betoog dat zij bij terugkeer naar Griekenland geen toegang zal hebben tot de noodzakelijke psychische en medische ondersteuning weet niet te overtuigen aangezien verzoekster wel degelijk over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) beschikt. Dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Dergelijke verblijfsvergunning laat ieder vluchteling in Griekenland toe een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) aan te vragen waardoor ze gezondheidszorg en medicijnen kunnen krijgen onder dezelfde voorwaarden als de Griekse onderdanen. Dat verzoekster geen sociaal zekerheidsnummer (AMKA) in Griekenland heeft gehad betekent in ieder geval geenszins dat zij er geen aanspraak op kan maken bij een terugkeer naar Griekenland. Verzoekster toont niet aan dat zij in Griekenland effectief stappen heeft ondernomen om een AMKA te bemachtigen om aldaar toegang te hebben tot benodigde medische en psychologische ondersteuning.

Waar de verzoekende partij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud in verband met haar zelfmoordgedachte gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de bestreden beslissing geenszins inhoudt dat ze teruggestuurd wordt naar Somalië. De bestreden beslissing motiveert op goede gronden dat de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus in Griekenland gekregen heeft, meer bepaald de vluchtelingenstatus.

Alles samen genomen kan de Raad de verwerende partij bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van voormeld verdragsartikel niet aan de orde.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

8. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoekster zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. De middelen van verzoekster lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 1 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1070 legt de eed af en tolkt Somalisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP verwijst naar haar aanvullende nota en bijkomende stukken waarvan zij stelt dat deze deels dateren van voor, deels na de beschikking van de Raad. Ze geraakte niet eerder aan haar medische dossier beheerd door het opvangcentrum -allicht te maken met het medisch geheim en het feit dat het ging om een zelfmoordpoging op 25 augustus 2022 in het centrum die iedereen beroerde. VzP is medisch en psychisch zorgbehoevend, zoveel is nu duidelijk. Deze zeer grote kwetsbaarheid betekent ook een

verhoogd risico op vervolging in geval van geen toegang tot medische zorgen. Zij is analfabeet, een alleenstaande vrouw en kan zonder begeleiding niet overleven. De zelfmoordpoging met een touw dateert van na de bevestigende negatieve beslissing van de Raad bij haar 1ste VIB. In het medisch dossier vindt men de redenen en achtergrond van de zelfmoordpoging.

Deze stukken ontbraken bij haar interview in het kader van haar 2de VIB bij DVZ, nu kan de Raad met zicht op alle beschikbare elementen een beslissing nemen. Het zelfmoordincident in het opvangcentrum werpt een nieuw licht op de zaak, de psychische problemen werden reeds gemeld bij haar 1ste VIB maar werden niet naar waarde ingeschat. VzP drukt haar vertrouwen uit in haar Adv."

5. Waar verzoekende partij eerder naliert om haar psychologische problemen te staven, zoals in de beschikking van 11 april 2023 werd vastgesteld, liggen er heden wel documenten voor aangaande de psychische toestand van verzoekende partij. Bij aanvullende nota, aangetekend verstuurd op 25 april 2023, bracht verzoekende partij een afschrift (historiek) bij van haar medisch dossier, waarin een overzicht wordt gegeven van de medische behandelingen en de psychologische bijstand die zij heeft gekregen tijdens haar verblijf in het Rode Kruis opvangcentrum, een verslag van een klinisch psychologe van 22 november 2022 inzake haar psychologische opvolging hier, en daarnaast notities/rapporten van de maatschappelijke assistenten die werkzaam zijn binnen het Rode Kruis opvangcentrum waar verzoekende partij verblijft en waarin zij getuigen over hun persoonlijke vaststellingen naar aanleiding van de zelfmoordpoging die verzoekende partij eind augustus 2022 heeft ondernomen.

Gelet op die nieuw bijgebrachte documenten waaruit verzoekende partij haar kwetsbare psychische en medische toestand en zorgbehoefendheid blijkt, acht de Raad in het kader van huidig volgend verzoek een verder en gedegen onderzoek aangewezen wat betreft haar situatie als begunstigde van internationale bescherming (bij terugkeer) in Griekenland.

6. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS